Sereen

Kirstin Rozema

Auteur: Kirstin Rozema
Eerste druk: oktober 2026
ISBN: 9789403928470

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toe stemming van de auteur.

Woord van de auteur

Beste lezer,

Voor u ligt *Sereen*, het tweede deel van de *Snaartheorie*-reeks. Waar het eerste deel nog een opzichzelfstaand verhaal was, breng ik in dit boek de werelden van *Snaartheorie* en de *Klopjacht*-serie samen.

Het samenvoegen van deze twee werelden brengt een bijzondere dynamiek met zich mee. Het is een universum waarin levens al intens met elkaar verweven zijn door alles wat er in het verleden is gebeurd.

Heeft u de eerdere boeken gelezen? Dan zult u vertrouwde gezichten tegenkomen en hun geschiedenis herkennen. Is *Sereen* uw eerste kennismaking met deze personages? Wees dan van harte welkom.

Op de pagina hierna vindt u ook een personagelijst. Zie dit puur als een handig spiekbriefje voor de grotere achtergrond. Laat u niet afschrikken door de lengte: lang niet iedereen doet ditmaal actief mee! Ik wens u een hele fijne tijd met *Sereen*.

Kirstin Rozema (Sophie Ester)

DE MENSEN IN DIT UNIVERSUM

De levens van de personages in de *Klopjacht*-reeks en deze spin-off zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Om de onderlinge verhoudingen en de gedeelde geschiedenis helder te houden, is hieronder een overzicht van de complete cast.
Lang niet iedereen die hier genoemd wordt, speelt een actieve rol in de gebeurtenissen van *Sereen*.
Ze zijn opgenomen om de context van dit grotere verhaal te verduidelijken.

John en Betty Vanhoven	**Ouders**
Steven	**oudste zoon**
Jamey	**tweede zoon**
Robin	**derde zoon**
Vincent	**vierde zoon**
Carol	**dochter**
Trisha Brooks	**vrouw van Steven**
Madelyn Hoover	**vrouw van Jamey**
Joy Miller	**vriendin van Robin**
Alice Summerfield	**vrouw van Vincent**
Joey Donewell	**eerste man van Carol**
Reve O'Reilley	**tweede man van Carol**
Holly Ducay - Vanhoven	**dochter van Steven en Trisha**
Nadia, Rayna, Danah	**dochters van Jamey en Madelyn**
Shane	**zoon van Robin en Joy**
Rory, Mark	**zoons van Carol en Reve**

Sebastian Ducay	**man van Holly**
Mick	**zoon van Holly en Sebastian**
WATERSHIP	**oorspronkelijke band tot 1992**
Joey, Brian, Adam, Carl, Stuie, Vincent	**leden Watership**
Reve	**vervanger voor Joey**
GREENCARD	**huidige band vanaf 1993**
Vincent, Jack, Josh, Georg, Joey	**leden Greencard**
Peter Kuypers	**vriend en adviseur van Vincent**
Kelly Hodgins	**receptioniste/secretaresse Greencard/vrouw van Peter**
Jonah, Connor	**tweelingzoons van Peter en Kelly**
Maaike Dirks - Kuypers	**zus van Peter**
Dorien Dirks	**vrouw van Maaike**
Tore, Mats	**zoons van Maaike en Dorien**
Lee Muldoon	**Vincents bodyguard**
Alex Sinclair	**manager van Greencard**
Martin Harper	**tourmanager van Greencard**
Caz Vanhoven	**neef van Vincent**
Netta Vanhoven	**vrouw van Caz**
Pien	**dochter van Netta**
Bob	**zoon van Netta**
Indy	**dochter van Netta**
Valentijn	**zoon van Netta**
Claire Banner	**dochter van Caz**

Josefien Ester	**vriendin van Caz en Netta**
Roel Ester	**overleden man van Netta**
Tess Ester	**dochter van Netta en Roel**
Tim Ester	**zoon van Netta en Roel**
Ravi Park	**partner van Tim**
Oz de Hond	**vriend van Josefien**
Mathilde de Hond	**dochter van Oz**
Tuur Finstra	**camping beheerder**
Flora Finstra	**dochter van Tuur**

Sometimes the hardest thing and
the right thing are the same…

Becky J. Miller

PROLOOG

Het grote huis ademt een stilte die Josefien nog steeds niet gewend is. Soms zet ze uit automatisme twee kopjes koffie, om er vervolgens eentje koud te laten worden op het aanrecht. Roel leefde in reservetijd – 'bonustijd', zoals hij het zelf noemde – maar toen de klok definitief stilstond, bleef Josefien achter in een vacuüm. Haar kinderen, Tessa en Tim, hebben hun eigen koers al gevaren. Met de naderende emigratie van Tessa naar Sydney voelt Josefien de muren op zich afkomen. Ze moet weg. Een andere draai, een nieuwe horizon.

Sydney lonkt, niet alleen als de nieuwe thuishaven van haar dochter, maar ook als de plek waar haar vrienden Caz en Netta een deel van het jaar verblijven. Het is de stad van glitter en glamour, de stad waar Vincent – de neef van Caz – de stadions vult met de rauwe rockklanken van Greencard.

Maar achter de schijnwerpers van Vincents succes schuilt een duister verleden dat nooit echt is gaan rusten. Het begon allemaal met een arrestatie die een heldendaad leek, maar de eerste zet bleek in een dodelijk schaakspel. De vader van het gezin, een agent, deed zijn plicht. De prijs die hij en zijn vrouw betaalden, was hun leven.

Robert Dayle eiste de aanslag op, een naam die als een gif door de stamboom van de familie vloeide. Zijn wraak was niet verzadigd met twee slachtoffers; iedereen in het gezin stond op zijn lijst. De klopjacht was geen incident, het was een vonnis.

Holly, de dochter van Steven, draagt de littekens van dat vonnis elke dag met zich mee. Samen met Vincent is zij een van de weinige overlevenden van een jeugd die niet om puppy's en eenhoorns draaide, maar om overleven in een wereld die hard en wreed was. Ze is gezegend met een nieuw gezin en een erfenis die haar

astronomisch rijk heeft gemaakt, maar die rijkdom is een gouden kooi. Holly vecht elke dag om 'normaal' te blijven, terwijl ze donders goed weet dat geen enkele bankrekening de leegte kan vullen van wat ze onderweg is kwijtgeraakt.

Sommige verliezen zijn onbetaalbaar.

Serenity is not freedom from the storm, but peace amid the storm…

S. A. Jefferson-Wright

HOOFDSTUK 1

EEN NIEUWE STAP

Het is bizar hoe een zomerstorm in één klap tachtig jaar familiegeschiedenis blootlegt. Wat begon als een mooie zomerochtend, sloeg die middag om naar noodweer. Regen en wind, heel veel wind. De nieuwsmedia spraken over een heuse zomerstorm met alle gevolgen van dien. Onze tuin bleef niet gespaard. Terwijl wij – mijn man Roel Ester en ik, Josefien – in eerste instantie geschokt naar de enorme kastanjeboom op ons tuinhuis staarden, bleek er veel meer gaande.

Eerlijk is eerlijk: dat tuinhuis had z'n beste tijd gehad. Het was een kwestie van tijd voor we zelf zouden ingrijpen, maar de zomerstorm deed het werk voor ons. De enorme klap betekende het einde van zowel de boom als het tuinhuis, maar toen kwam de verrassing pas. Onder de vloer vonden we een gat. En zelfs dat was meer dan een simpel gat.

Jarenlang dachten we dat we het grootste geheim van dit huis al hadden ontrafeld. Onze dochter en zoon, Tess en Tim, vonden destijds die verborgen ruimte onder ons huis, vol met antiek, zilver, schilderijen en de herinneringen van mijn moeder, hun oma Loes. We dachten dat we de schat hadden gevonden en dat het daarmee afgelopen was met de rariteiten van onze woonplek. Maar nadat de boom omgevallen was, werd het een heel ander verhaal. We vonden het gat onder het tuinhuis, twee tunnels en een ondergrondse verstopplaats die de oude kastanjeboom als ingang had.

Dit was geen speelplek voor kinderen. We ontdekten wat er tachtig jaar geleden werkelijk was gebeurd in ons huis en in onze tuin. Dat heeft Roel, mijn geliefde echtgenoot, allemaal nog meegemaakt.

Slechts korte tijd later overleed hij. Geheel plotseling, maar niet onverwachts. Roel was hartpatiënt en hij leefde in, zoals het zo mooi gezegd wordt, geleende tijd. Hijzelf noemde dat bonustijd.

En nu, ongeveer negen weken later, zit ik op het terras, op precies dezelfde plek waar Roel en ik altijd samen zaten. De stoel naast me is leeg. Sinds Roel er niet meer is, voelt het 'Mystery House', zoals ik ons huis de laatste tijd gekscherend noemde, soms meer als een museum van herinneringen dan als een thuis. De stilte kan hier onverbiddelijk zijn, vooral op de momenten dat ik in gedachten nog steeds zijn stem hoor mopperen over de rotzooi in de tuin of de hitte van de dag.

Maar dan hoor ik het vertrouwde geluid van een auto op het grind van de oprit. Te hard natuurlijk – sommige dingen veranderen nooit. Ik hoor de deurbel en bedenk me dat het niet Tim is, die het grind nog altijd doet opspatten. Wanneer ik de voordeur open, zie ik tot mijn verrassing Netta en Caz staan en voel ik de knoop in mijn maag onmiddellijk ontspannen. Ze zijn nu al bij me, terwijl ze pas sinds gisteren weer terug zijn in Nederland.

Wat ben ik dankbaar voor deze twee mensen. In de donkerste maanden na Roels overlijden waren zij degenen die niet vroegen wat ze konden doen, maar er simpelweg wáren, ook al waren ze niet fysiek aanwezig, maar in hun tweede huis, in Sydney.

Netta, met haar nuchtere Twentse wijsheid en haar vermogen om precies te weten wanneer ik een luisterend oor of juist een stevig gesprek nodig heb. En Caz, die met zijn schrijversgeest en zijn eindeloze fantasie zelfs de meest grijze dagen weer kleur weet te geven.

Het is bijzonder hoe het leven loopt. Onze beider kinderen, Tess en Bob, brachten ons na jaren weer bij elkaar, maar de vriendschap die daaruit ontstond is mijn reddingsboei geworden. Terwijl we hier nu samen aan de koffie zitten – geen ijskoffie dit keer, maar de troostende warmte van een gewone mok – bespreken we niet alleen het gemis van Roel, maar ook wat we over een paar weken met z'n drieën gaan doen:

Kerst vieren aan de andere kant van de wereld en tegelijkertijd kennismaken met een jong gezin, dat misschien een jaar bij me intrekt.

HOOFDSTUK 2

VOORBEREIDINGEN

Ik heb mijn schoenen uitgeschopt en ben op blote voeten naar buiten gelopen. Het is iets na middernacht en de temperatuur is nog altijd goed. Ik zet mijn wijnglas op het kleine tafeltje en ga op het bankje voor het nieuwe tuinhuis zitten.

Oh Roel, wat had je het fijn gevonden, vandaag. De bruiloft van de vriendin van Tess was geweldig. De sfeer was gemoedelijk en fijn, maar wat heb ik je gemist…

Vanavond, tijdens het diner, heb ik het besluit genomen: Tess en Bob moeten zo snel mogelijk weten wat ik ga doen. Ik vertel ze straks dat ik de trip naar Sydney aandurf, samen met Caz en Netta. Omdat ik het niet aankan deze eerste kerst alleen te zijn in dit grote huis. En dat ik ons huis openstel voor gasten. Niet alleen om hen te helpen, maar om die oorverdovende stilte hier te doorbreken.

Ze zijn nog wakker: ik zie vanaf hier nog licht branden in Tess' oude slaapkamer.

Een half uurtje later droog ik de tranen op mijn wangen. Tranen van geluk, van opluchting. Ze zijn blij voor me. Eerlijk gezegd had ik ook niets anders verwacht.

Ik was een ogenblik onzeker, vooral toen Tess me ontzet aankeek. Maar omdat ik kalm bleef, zakte het besef blijkbaar snel in en ziet ze me zoals ik ben: een zelfstandige vrouw die geen handje meer nodig heeft.

We hebben geknuffeld en gehuild en gelachen. Gekscherend plannen gemaakt voor wat er in de koffers gaat. En nu zit ik weer alleen in de kamer. Ik ben nog niet moe, in tegenstelling tot het jonge stel. Hoewel: boven is duidelijk iets gaande. Bob slaakte net een kreet van vreugde en er wordt volop gelachen. Zo te horen hebben ze een besluit genomen over hun eigen toekomst. Ik vermoed dat Tess overstag is; dat zij en Bob de stap naar Sydney ook wagen. Ik zou blij voor ze zijn. Ik zou ze zeker gaan missen, maar mijn meisje moet me los gaan laten. Ze moet aanvaarden dat ik het alleen kan. En dat ik ga doen wat ik wil. Zonder dat ze ernaast moet staan.

Ik neem een slokje van mijn wijn en pak mijn telefoon. Ik scroll naar mijn WhatsApp en schrijf een berichtje naar Netta en Caz.

De knoop is doorgehakt. Ik heb zojuist verteld dat we samen naar Sydney gaan en de kinderen vinden het geweldig.

Nog geen minuut later komt er een hartje onder mijn bericht.

We hadden niet anders verwacht. Ik wilde je morgen eigenlijk een paar links voor hotels bij ons in de buurt sturen, maar Vincent heeft net laten weten dat je in het strandhuis kunt verblijven. Uiteraard als zijn gast. Ga alvast lekker kneuteren. Slaap lekker!

Netta laat er geen gras over groeien. Ze wil maar wat graag dat ik hetzelfde ga doen als zij ook doen: een deel van het jaar in Sydney wonen en het andere deel van het jaar hier in Nederland. Zoals Caz zegt: het beste van twee werelden. Hij heeft nog eens groot gelijk ook. Zo kan ik twee keer per jaar zomer vieren. Wie wil dat nu niet? Of het financieel ook haalbaar is, gaan we bespreken wanneer we met z'n drieën op hun stek zijn.

Dat Holly en haar gezin hier gaan wonen, gaat niet gratis gebeuren, dat heeft Caz me goed op het hart gedrukt. En zijn neef Vincent noemde al dat de ene hand de andere wast: ik zorg voor woonruimte voor zijn nichtje en hij zorgt dat ik daar fijn kan verblijven. Behalve

deze eerste keer, want ik wil nog niet direct van zijn gastvrijheid gebruikmaken. Bovendien weet ik nog niet eens of ik dat reizen wel wil. Dat gaan we uitproberen. Geen overhaaste beslissingen.

Ik drink mijn glas leeg en zet de glazen die we gebruikt hebben in de vaatwasser. Dan doof ik via de app alle lichten op de benedenverdieping en ga naar boven. Of ik de slaap kan vatten, is nog maar de vraag, maar dat maakt niet uit. Ik heb genoeg leuke dingen om aan te denken.

De weken die volgen vliegen voorbij, vol met voorbereidingen. Want ik heb het bij het rechte eind gehad: ik ben niet de enige die "Down Under" gaat. Tess en Bob gaan een paar maanden 'proefdraaien' bij Vincent. Dat houdt in dat ze woonruimte moeten vinden en dat Tess alvast zoekt naar een baan. Ze gaat, net als nu, in de gezondheidszorg werken, dat staat vast. Maar hoe en wat is nog even de vraag. Daar krijgt ze ongetwijfeld hulp bij. Wat voor mij een opluchting is, is dat Bob direct aan het werk kan. Hij gaat als beveiliger werken voor de band. Een serieuze aangelegenheid en ook iets waar ze beiden goed over nagedacht hebben. Want de band speelt niet alleen in Sydney, maar die treedt wereldwijd op. Bob reist dan met hen mee. Op die momenten is Tess alleen in een werelddeel aan de andere kant van de wereld.

'Het zou geweldig zijn wanneer je dan bij me bent,' heeft ze me afgelopen week toevertrouwd. 'Niet dat ik me niet kan redden in mijn eentje, maar het is toch spannend. Als jij daar dan ook bent, ook al is het maar voor een paar weken, voelt dat gewoon fijn. Vertrouwd. Voor jou ook natuurlijk, want dan heb je een-op-een contact met je allerliefste dochter.'

Ik zie die grijns nog die ze daarbij trok. Zelfverzekerd, maar ik zag in haar ogen dat ze niet helemaal zo enthousiast was als dat ze deed voorkomen. Haar ogen straalden niet, iets wat ze wel doen als Tess ergens helemaal voor gaat. Dat stukje moet ze nog voor zichzelf

oplossen. Daar kan ik haar als moeder niet bij helpen. Ik kan alleen advies geven en geloof me: ik doe niet anders. En andersom is het al net zo.

Een telefoontje haalt me uit mijn gedachten en ik kijk op mijn mobiel wie me wil spreken. 'Alsof je het over de duivel hebt,' zou Roel gezegd hebben wanneer ik zie dat Tess me belt.

'Hé meis, vertel het eens,' begin ik het gesprek.

'Het hoge woord is eruit!' Ze klinkt zo blij. 'Edward reageerde zo goed. Hij is blij voor me, al zal hij me wel missen, je weet wel. Ik krijg in ieder geval een goed getuigschrift mee, ook in het Engels. Hij heeft me beloofd dat ik daar succes mee oogst. Een zogenaamde veer in mijn gat, noemt hij het. Hij wil dat een ander net zo blij met me is als dat hij dat is. Ik kon haast niet harder blozen. Die man is echt een schat! Maar wat ik je vragen wil: ga je komend weekend mee naar Den Haag? Ik heb vrijdag een afspraak bij de ambassade om mijn visum aan te vragen en ik wil ook nog langs oom Oz en Mathilde. Ik ben in de buurt, dus wil ik een bezoek niet overslaan. Het is immers alweer een paar weken geleden dat we ze hebben gezien. Nu kan het nog!'

'Oh meisje, wat een grote stap heb je gedaan! Wat ontzettend fijn dat je baas zo reageerde. Dat is toch alvast weer een pluspunt. En ik hoef niet eens na te denken over je aanbod. Natuurlijk! Helemaal leuk. Heb je al een hotel geboekt? En wil je met de trein of met de auto? Ik durf dat hoor: rijden in Den Haag. Hoewel ik wel denk dat we goedkoper zijn wanneer we treinen. Parkeren daar is nogal prijzig.'

We kletsen nog wat verder en besluiten dat we gaan treinen en dat we niet meer dan noodzakelijk meenemen. Ik grinnik: Tess en licht inpakken is geen goede combi.

'Jij hebt je visum toch al aangevraagd?' vraagt Tess me dan. Ik hoor dat ze denkt dat ik dat nog niet gedaan heb, maar ik kan haar verzekeren dat alles klaar ligt voor de reis over een paar weken. Ik kan het nog net vermijden te vertellen dat mijn koffer al klaarligt en dat ik daar zelfs al wat spullen in heb gepakt. Ach, spulletjes die ik gewassen

heb en die daarin blijven tot volgend jaar. Omdat het er nu eigenlijk te fris wordt daarvoor. Netta heeft me gewaarschuwd voor de hitte daar en dat ik me daarop moet voorbereiden. Geen probleem. Dat kan ik!

Zomerspullen, open schoenen en een vestje voor als het echt wat fris is, maar ik denk niet dat het nodig is, was haar advies, dus daar heb ik me braaf aan gehouden.

Het idee dat er iets leuks staat te gebeuren, helpt me door de dagen. Want behalve de fijne dingen in het leven speelt bij alles wat ik doe en onderneem de gedachte aan Roel mee. Hoe vaak per dag denk ik er niet over na hoe hij dat had gedaan, hoe hij het had gezegd? Ik hoor zijn stem soms in het stille huis, hoor zijn voetstappen op de trap. Ook dat hoort bij het proces dat rouw heet. Mijn brein heeft dan misschien wel aanvaard dat Roel er niet meer is; mijn hart wil daar nog niet aan. Neem vanmorgen: ik stond voor de kast in een van de slaapkamers die we boven hebben. Een kamer die we gebruiken om seizoensspullen te stallen, zoals winterkleding in de zomer en omgekeerd. Deze kamer heeft nog een ouderwetse linnenkast aan de ene zijde van de ruimte. Zo'n model dat de hele wand vult. Gemaakt van mahoniehout dat nog steeds erg mooi is. Roel had deze kast omgebouwd met een groot leggedeelte en een even groot deel als hangkast.

Vannacht, na weer een nacht plafonddienst te hebben gehad, heb ik de knoop doorgehakt: die kast moet leeg. Ongeacht of het jonge gezin bij me komt wonen: er moet ruimte komen. Ik heb drie slaapkamers die ze kunnen gebruiken en wil dat werken, dan moet ik aan de slag. Opruimen, herinrichten, noem maar op. Ook als het niet wat zou worden tussen ons, is dit een prima tijdverdrijf. Het moet toch eens gebeuren. Ik ben niet de persoon om spullen te bewaren, juist omdat ze van Roel waren. Toegegeven: ik heb zijn favoriete shirt in mijn eigen kast gehangen. Zijn pyjama heeft nog een tijdje onder zijn kussen gelegen, maar ik wil mezelf niet voor de gek houden: Roel leeft in mijn hart verder, niet in een kledingkast of in ons bed. Er staan foto's van hem in de woonkamer en in de slaapkamer. En oké; zijn aftershave blijft in de badkamer staan en daar snuffel ik soms – nee, we hadden

het over eerlijk, dus: iedere ochtend en avond – nog even aan, maar die kleding moet weg. Vooralsnog naar zolder, is de deal die mijn hoofd met mijn hart heeft gesloten. Volgend jaar zien we verder en gaan ze naar de kledinginzameling van het Leger des Heils. De zolder is een mooie tussenstap. Daar zou Roel het zeker mee eens zijn. Dat van de kledinginzameling dan. Hij zou me uitlachen om de 'tussenstap'.

Het kost me twee volle dagen om alles uit te ruimen en schoon te maken, maar dan is het resultaat er ook naar: de kamers die ik voor het jonge gezin had bedacht zijn opgeruimd en alle spullen die nog 'bewaar-waardig' zijn, staan opgeslagen op zolder.

Het proces van laten gaan – letterlijk en figuurlijk – putte me uit, zowel geestelijk als lichamelijk. Telkens heb ik een kledingstuk in handen waar herinneringen aan kleven. De eerste drie verhuisdozen bevatten behalve kleding ook veel tranen. Daarna werd het gemakkelijker. Iets dan. De dozen op zolder zetten en dan me omdraaien en weglopen: het voelde hartverscheurend. Alsof ik hem weer moest laten gaan. Ik denk dat ik er wel een hele doos tissues doorgewerkt heb. Ik ben dan ook best moe wanneer ik die vrijdagochtend in de trein zit. Over een minuutje of twintig zal Tess zich bij me voegen en gelukkig is de ergste drukte voorbij, zodat we naast elkaar kunnen zitten. Ik heb een plek kunnen bemachtigen voor ons tweetjes en ik verwacht dat er niemand die stoel komt innemen voor zij instapt.

Ik app haar in welk treinstel ik zit en op het moment dat ik mijn berichtje verstuur, krijg ik een bericht binnen. Ik zie een onbekende reeks cijfers: +61 491 570 156. Daaronder de melding: *De afzender staat niet in je contacten.* Inmiddels weet ik dat +61 Australië is. Ik stuur dan ook een zwaaiend handje en krijg direct daarna een berichtje terug.

Hello Josefien! This is Holly. I hope you don't mind me messaging you out of the blue. We are so looking forward to meeting you and hopefully getting along. It would be amazing to spend our year with you in the Netherlands. Mick is already practicing his 'Dank je wel'! See you very soon!

Ik lees het berichtje wel tien keer over en wanneer Tess dan instapt en naast me komt zitten, kan ik alleen maar glimlachen. Omdat ik mijn dochter weer bij me heb en omdat ik zo blij ben met dit berichtje, dat mijn hart nog verder openstelt voor het bijzondere bezoek dat ik een jaar lang mag huisvesten. Het komt goed, dat weet ik nu al. Ik kan haast niet wachten ze te ontmoeten. Alle druk en verslagenheid over wat ik heb gedaan met betrekking tot het opruimen van Roels spullen valt dan ook van me af. Ik adem voor het eerst in dagen weer eens diep door, tot onderin mijn buik, en voel de knoop in mijn schouders langzaam oplossen. We gaan er een mooi weekend van maken, reken maar.

HOOFDSTUK 3

BOOS!

Ik weet het nog goed: het was inmiddels maanden na die beruchte kerst van het concert en na al die tijd van onrust kwam er ineens verandering. Er was veel gebeurd na het zogenaamde "ongeluk" van oom Vincent. Alles rondom die verandering had daarmee te maken.

Ik was boos. En dat komt niet eens in de buurt van hoe het werkelijk voelde. Omschrijf het als een draaikolk waarin ik belandde, vol ongeloof, verbijstering, woede en paniek. Stuk voor stuk elementen die mijn leven al zo vaak hadden verziekt.

Ongeloof, omdat ik me niet kon voorstellen wat hem bezielde dit te doen.

Verbijstering, omdat hij precies dat deed wat hij me bezworen had niet meer te doen.

En woede, omdat hij me, zonder excuus, alleen wilde achterlaten.

Terwijl ik in het hier en nu door de woonkamer ijsbeer, probeer ik de chaos in mijn hoofd te ordenen. Op de achtergrond hoor ik de stemmen van Mick en zijn leraar, die samen een les doornemen. Het argumenteren over en weer dat ik zo graag hoor – Mick neemt niet alles voor zoete koek aan – dat zijn zaken die ik normaliter graag hoor. Maar vandaag, vandaag werkt het op mijn zenuwen.

Mijn gedachten dwalen onwillekeurig af naar dat laatste concert. Sebastian, Mick en ik stonden daar in de lounge van de Accor Arena. Ik loop al zoveel jaren mee in de inner circle van "onze" band dat ik

echt wel weet hoeveel bloed, zweet en tranen het kost om zoiets groots te plannen. Potverdorie; ik werk zelfs voor de band, dus hoe kan ik het niet weten? Hoe vaak hoor en zie ik Kelly niet het onderste uit de kan proberen te halen? Hoor ik haar soebatten en zuchten als iets net anders loopt als dan zij wil. En dit, dit kreeg hij zomaar voor elkaar. Oom Vincent had het onmogelijke gepresenteerd tussen Kerst en Oud en Nieuw. Hij had bovendien mensen van over de hele wereld naar Sydney laten komen. De ooms van Oakley House waren er, Caz en Netta uit Nederland… iedereen was er. Achteraf besef ik pas dat hij zijn uiterste best moet hebben gedaan om mij in de studio te ontlopen tijdens de voorbereidingen. Er hing een vreemde, ongrijpbare sfeer sinds Joey, Peter en hij terug waren uit Miami.

En toen gebeurde er iets tijdens die show waar hij geen vat op had. Die oude, fragiele man veroorzaakte de paniek waar hij geen greep op had. Hij, een collega van mijn opa, die hij na al die jaren in San Francisco eindelijk weer had teruggevonden. Die man overleed tijdens het concert, pal achter de coulissen, terwijl oom Vincent op het podium stond. Alex, Lee en Peter wisten het, maar ze hielden het geheim voor Vincent om de show te redden. Pas ná het applaus hoorde hij dat de man zijn laatste adem had uitgeblazen.

Dat was de nekslag. Totaal overstuur, met te veel drank op, racete hij naar Bondi Beach.

De buitenwereld geloofde achteraf de officiële verklaring over een verraderlijke stroming tijdens het surfen. Maar ik; mij houd je niet voor de gek. Ik ben volwassen, ik ben getrouwd en ik heb een zoon. Ze kunnen me niet meer als een klein kind behandelen. Ik ben inmiddels al een aantal jaren met het bewuste kluitje in het riet gestuurd en ik heb het laten gebeuren. Vooral die eerste tijd: niet precies weten wat er speelde voelde toen beter dan de harde waarheid. Ik hoorde gedeeltelijk wat er gebeurd was en weet je: ik vond het goed. Oom Vincent had het overleefd en de periode dat alles stil lag rondom de band voelde als rust. Maar daarna begon het weer: hij wilde weer aan het werk, hij moest excuses maken aan heel veel mensen, maar hij is

niet bij ons geweest. Ik heb de belofte dat hij dat nog gaat doen. Hij doet maar. Ik weet inmiddels wat de waarheid is. De bittere waarheid is dat hij helemaal niet gered wilde worden. Hij koos bewust voor de golven, totdat hij op het nippertje op de een of andere manier de stem van mijn overleden vader hoorde die hem pushte om te vechten. Om te laten zien dat "die ene" – de maniak die onze familie heeft uitgemoord – zijn zin niet zou krijgen. Want als Vincent had opgegeven, was iedereen weg geweest. Iedereen, behalve ik. Bij die gedachte krimpt mijn maag nog steeds samen van pure angst.

We hebben weet ik hoe lang samen om de hete brij gedanst. We deden beiden of er niets aan de hand was – ja: ik ben niet zo goed schuldig als hij. Hij wilde me niet alles vertellen en ik hoefde niet alles te weten. Dat voelde veiliger.

Vorig jaar, toen Caz en Netta hier waren, kreeg ik te horen dat Caz oom Vincents biografie gaat schrijven. Pas toen kreeg ik het verhaal te horen over mijn opa, die meer dan vijf kinderen bleek te hebben verwekt. Er was ook nog een andere dochter, Bernadette. Ik weet ook dat die oude kerel, die toen het loodje legde tijdens dat bewuste concert, oom Vincent heel erg gekwetst heeft. Onwaarheden heeft verkondigd en hoe dieper dat ging, hoe verder hij gekwetst werd.

Ik dacht dat het daarmee afgedaan was. Oom Vincent, Lee en Caz hebben tijdens die trip in San Francisco een soort logboek gevonden en dat hebben ze met z'n drieën doorgenomen. Maar nu komt er dus die biografie en daarover wil hij me spreken. Caz is er al een hele tijd mee aan het werk en Netta en hij zijn intussen ook weer in Sydney, dus blijkbaar heeft hij versterking nodig om dat te vertellen wat hij kwijt wil.

Ik pak mijn autosleutels uit de schaal op het dressoir en stop ze met een felle beweging in mijn tas. Nu is hij net terug uit San Francisco met Lee en Caz, en wil – heel overtuigend vroeg hij dat - dat ik naar de studio kom. Oh, ik mocht Sebastian gerust meenemen, merkte hij op, maar die opmerking deed mijn wenkbrauwen fronsen. Goed

geprobeerd, oom Vincent... Je weet dondersgoed dat Seb overdag niet zomaar weg kan. Sinds die zwarte dag op Bondi Beach is er iets in Seb geknakt. In elke drenkeling zag hij oom Vincent. Zijn held had gespeeld met de dood, en dat was voor Seb een grens. Hij heeft het strand verruild voor de cybersecurity en begint nu onderaan de ladder. Geen vriendjespolitiek via Greencard; hij moet keihard bikkelen. Zijn passie voor het surfen en zwemmen is niet weg, maar voor het dagelijks leven ingeruild voor een pak en vroege kantooruren. Het strand is bijzaak geworden. Iets, wat zo niet bij hem past. Maar het is niet anders. We staan hier samen in, dus een dag vrij nemen voor een vaag gesprek is simpelweg geen optie. Dat weet oom Vincent heus wel.

Ik loop naar de gang en steek mijn hoofd even om de deur van de studeerkamer, waar Keith met Mick aan het werk is. Ik geef aan dat ik naar de studio moet. Keith is hier sowieso de hele middag nog en vindt het geen probleem dat ik niet aanwezig ben. Zonder een antwoord af te wachten ben ik ook weer weg. De irritatie borrelt nu echt onder de oppervlakte. Waarom moet ik veertig minuten naar de studio rijden voor nieuws dat hij blijkbaar niet gewoon bij ons thuis kan vertellen? Waarom mag Mick er niet bij zijn, maar Seb wel? Wat is dat enorme geheim waar ze me al die tijd voor "beschermd" hebben?

Blijkbaar weet iedereen dat er iets speelt en ze houden het allemaal voor me verborgen. Vincent, Alice, Peter, Kelly, Alex, Martin en de band. Lee... met allemaal heb ik al over het ongeluk en de hele nasleep gesproken. Ik heb meermaals gevraagd of er dingen zijn die ik niet weet, terwijl dat wel op tafel had moeten komen en allemaal susten ze dat met de opmerking dat hij sommige dingen voor zichzelf wil houden en dat het beter is om niet alles wat daar ooit gebeurde te weten.

Mijn hele familie is vermoord in opdracht van een maniak. Hoeveel gekker kan het dan nog worden? Ik ben klaar met de meewarige, medelijdende blikken. Ik wil de waarheid, en ik wil hem nu.

Ik open de voordeur, stap naar buiten en trek hem met een harde klap achter me dicht. Mijn confrontatie met dat kliekje begint hier en nu.